

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 04.03.1998, sp. zn. 12 To 30/98, ECLI:CZ:VSPH:1998:12.TO.30.1998.1

Číslo: 12/1999

Právní věta: I v případě, kdy soud zastaví trestní stíhání podle § 188 odst. 2 tr. ř. z důvodu uvedeného v § 172 odst. 2 písm. a) tr. ř., neboť dospěje k závěru, že by přicházelo v úvahu upuštění od uložení souhrnného trestu (§ 37 tr. zák.), musí dobu, kterou pachatel v tomto řízení strávil ve vazbě, započítat do trestu uloženého dřívějším rozsudkem (§ 38 odst. 1 per analogiam tr. zák.), pokud je započtení možné.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 04.03.1998

Spisová značka: 12 To 30/98

Číslo rozhodnutí: 12

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Započítání vazby

Předpisy: 140/1961 Sb. § 37 140/1961 Sb. § 38 odst. 1 141/1961 Sb. § 172 odst. 2 písm. a) 141/1961 Sb. § 188 odst. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Praze zamítl stížnost obviněného proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 11. 1997 sp. zn. 1 T 43/96.

Z odůvodnění:

Usnesením ze dne 27. 11. 1997 sp. zn. 1 T 43/96 Krajský soud v Hradci Králové rozhodl tak, že podle § 188 odst. 2 tr. ř. zastavil trestní stíhání obviněného P. Ř. pro skutek uvedený v obžalobě krajského státního zástupce v Hradci Králové ze dne 7. 5. 1996 sp. zn. KZv 345/95 a kvalifikovaný jako trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), odst. 4 tr. zák. a trestný čin poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 tr. zák., protože zde jsou okolnosti uvedené v § 172 odst. 2 písm. a) tr. ř. a trest, k němuž může stíhání vést, je zcela bez významu vedle trestu, který byl pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 3 tr. zák. obviněnému již uložen pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 11. 1997 sp. zn. 6 T 80/96.

Proti tomuto usnesení podal obviněný P. Ř. v zákonné lhůtě dne 12. 12. 1997 stížnost, v níž vyjádřil přesvědčení, že se trestné činnosti toho rozsahu, jak je popisováno v usnesení krajského soudu, nedopustil, nezpůsobil ani takovou škodu, a navrhl, aby napadené usnesení bylo zrušeno a soudu

prvního stupně uloženo, aby v trestním řízení pokračoval.

Na základě toho vrátil vrchní soud věc krajskému soudu s přípisem, že vzhledem k obsahu se nejedná o stížnost, ale o žádost o pokračování trestního stíhání ve smyslu § 172 odst. 4 tr. ř.

Dne 20. 2. 1998 byl Vrchnímu soudu v Praze spis opětovně předložen s doplněním stížnosti. Zde obviněný uvádí, že v souvislosti s danou trestnou činností byl v době od 5. 10. 1994 do 27. 3. 1996 ve vazbě a za současného stavu by nepřicházelo v úvahu započítání tak dlouhodobé vazby, a on by byl tímto postupem poškozen. Nesouhlasí proto s postupem podle § 188 odst. 2 tr. ř. a domáhá se, aby bylo rozhodnuto ve výše uvedené věci o vině a trestu, a mohl být započítán výkon vazby od 5. 10. 1994 do 27. 3. 1996.

Vrchní soud v Praze přezkoumal podle § 147 odst. 1 tr. ř. správnost výroku napadeného usnesení, jakož i řízení, které mu předcházelo, a dospěl k následující závěrům:

Postup podle ustanovení § 188 odst. 2 tr. ř. má předejít poměrně zbytečnému konání hlavního líčení v situaci, kdy by jeho výsledek z hlediska účelu trestního řízení zřejmě nepřinesl žádoucí účinek. V případě, že jiný trestný čin je spáchán ve vícečinném souběhu se stíhaným skutkem, uplatní se ustanovení § 188 odst. 2 tr. ř. z důvodu § 172 odst. 2 písm. a) tr. ř. zejména tehdy, jestliže lze očekávat upuštění od uložení souhrnného trestu ve smyslu § 37 tr. zák. Takový důvod pro zastavení trestního stíhání spatřuje v této věci i krajský soud, když v odůvodnění usnesení uvádí, že nelze vyloučit, že s ohledem mimo jiné na časový odstup od spáchání trestné činnosti a výši škody, která jen nepatrně přesahuje hranici škody velkého rozsahu, by nakonec mohlo dojít k upuštění od uložení souhrnného trestu podle § 37 tr. zák.

Podle § 37 tr. zák. soud upustí od uložení souhrnného trestu podle § 35 odst. 2 tr. zák. nebo od uložení dalšího trestu podle § 36 tr. zák., má-li za to, že trest uložený dřívějším rozsudkem je dostatečný.

Podle § 38 odst. 1 tr. zák., jestliže se vedlo proti pachateli trestní řízení ve vazbě a dojde v tomto řízení k jeho odsouzení, započítá se mu doba strávená ve vazbě do uloženého trestu, popřípadě do trestu úhrnného nebo souhrnného, pokud je vzhledem k druhu uloženého trestu započítání možné.

Pokud soud podle § 37 tr. zák. upustí od uložení souhrnného trestu, neznamená to, že obviněnému nebyl uložen žádný trest, nýbrž to znamená, že příslušný soud považuje za dostatečný i za další trestný čin trest uložený dřívějším rozsudkem, a je na místě, aby obviněnému byla započtena vazba do trestu, který mu byl uložen v jiném řízení, nuž ve kterém byl ve vazbě.

Krajský soud v Hradci Králové použití ustanovení § 37 tr. zák. správně předešel zastavením trestního stíhání podle § 188 odst. 2 tr. ř. z důvodů § 172 odst. 2 písm. a) tr. ř., neboť konání hlavního líčení by bylo zcela formální. Vrchní soud v tomto směru zastává názor, že pokud je nutno dobu, kterou pachatel v určitém řízení strávil ve vazbě, započítat do trestu uloženého dřívějším rozsudkem v případě upuštění od uloženého souhrnného trestu ve smyslu § 37 tr. zák., pak je to na místě i v případě zastavení trestního stíhání z důvodů možnosti upuštění od uložení souhrnného trestu podle § 37 tr. zák. tak, jak rozhodl napadeným usnesením Krajský soud v Hradci Králové.

V té souvislosti je nutno připomenout i ústavní zásadu rovnosti lidí před zákonem, uvedenou v čl. 1 Listiny základních práv a svobod. Paradoxně v příznivějším postavení před tímž zákonným ustanovením by byl pachatel společensky nebezpečnější trestné činnosti, kterému by byl uložen souhrnný trest a doba strávená ve vazbě by se mu do uloženého trestu započítala, než pachatel méně společensky nebezpečné trestné činnosti, u něhož by bylo, jako v případě obviněného P. Ř., trestní stíhání zastaveno z důvodů možnosti upuštění od uložení souhrnného trestu a obdobná doba

strávená ve vazbě by se mu do uloženého trestu, který je považován za dostatečný, nezapočítala. V podobném paradoxu vyznívá i samotná stížnost obviněného P. Ř., který žádal, aby byl odsouzen k souhrnnému trestu, neboť toto by bylo pro něho příznivější než současná situace.

Na základě shora uvedených skutečností dospěl Vrchní soud v Praze k závěru, že usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 11. 1997 sp. zn. 1 T 43/96 o zastavení trestního stíhání nebrání, aby obviněnému P. Ř. byla doba strávená ve vazbě v souvislosti s projednávanou věcí započtena do trestu uloženého mu rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 11. 1997 sp. zn. 6 T 80/96.

Z těchto důvodů se stížnost obviněného P. Ř. jeví jako nedůvodná a vrchní soud ji tedy podle § 148 odst. 1 písní. c) tr. ř. zamítl.